

תואר עם עיניים כחולות ויודות , שכל חריף ואומץ לב. נדע לו שמפשים משניה לייצור הבניה . הוא לא היה בקי ברזי העבודה ותמינה אבל הוא החליט שהוא רוצה את העבודה שכן השכר היה הגון ומפתה במיוחד. הוא החליט איהפ לצאת לשבת הבדווי והיה מה. אביו שראה את רצונו העז לצאת לתפקיד הזה, נתן לו את ברכת הדרך בברכת " אללה מעד לא איבני" (השם איתך בנל).

וכן היה. ביום ובשעה שנקבעה הגיע טנדר שימש את משפחת ג'קאל ובתוכו היה גם מאותה משפחה. יוסף חשב לתמו שזה המשגיח השני שאמור לבלות את התקופה איתו ביחד. הם נסעו עם נהג הטנדר זמן ממושך. לאט לאט הטנדר עזב את הישוב והבתים העירוניים ונסע במדבר הסורי. כשעתיים ומחצית השעה נסעו במדבר היוקד עד שהביטו במאהל הבדווי שאמורים להגיע אליו. כך היה המראה של המאהל גדול, עם קרוב לממשה עשר אולמים מפוזרים סביב, ובקרבם מכלאות עמוסות בצאן. המכלאות היו מאולטרות כיאה לשבת נדד. קול געיות הצאן הגיע למרחקים כאילו קורה לילדים הבדווים להוציא את הצאן למרעה. מים לא היה באזור מה שאילץ את הבדווים לתור כל יום למקום שיכל לתת לצאן כרי ירק למרעה וגם מים לריות את צמאונם של הרועים והצאן. בסוף היים היו מחזירים את הצאן למכלאות עד למחרת בבוקר וכן הלאה.

קבלת הפנים היתה לבבית ומכובדת על ידי השייך של השבט כפי שהבדווים יודעים לארח. כולם התיישבו על המרבדים שעמוסים בכריות על הרצפה המרופדת משוה. כעבור שעה ומשהו פתאום קם הבן של ג'קאל שביכול היה הוא המשגיח השני ונפרד לשלוש מיוסף ומהשייך. ההפתעה של יוסף היתה גדולה וסימני מתח היו על פניו. הוא שאל את היהודי השני מה זה: אתה נוסע ומשאיר אותי כאן לבד? הרי אנחנו צריכים להיות שניים ביחד והלא חייך. אני לא נשאר כאן, אני נוסע הביתה ולקראת סוף

הייצור אני אבוא לקחת אותך עם השחורה. אין לך מה לדאוג, אמר. עלה על הטנדר ונסע. יוסף נשאר מאובן במקומו. להתרחשות כזו הוא לא ציפה. הוא, הנער היהודי המפונק שמעולם לא עזב את ביתו, יכלה כאן תקופה של כמעט חודש לבד עם שיד שאינו יודע מה טיבו, מה כוונותיו ודעותיו הפוליטיות ומה יחסו ליהודים. נער לבן, יפה תואר עם עיניים בהירות שיער שתני בהיר, שכל כך שונה מכל האנשים מסביבו, איך ישאר לבדו באזור מרוחק כל כך מהבית בלי שום אמצעי תקשורת ותחת חסדי שמים ואבלי-זה-אין בריחה.

יוסף צפתי 1954

חילה הראשון עבר בשלום. יוסף קם בבוקר לתפקיד שלמען הוא הגיע למקום.

האזור היה מלא בדווים שחלק גדול מהם היה שונא יהודים כפי שיוסף התרשם מאוחר יותר. הנשים הבדוויות התחילו לחלוב את הצאן מעלות השחר. מהחלב היו מכינות ומייצרות את הגבינה, תחת עינו של יוסף שפיקח על התהליך, הכלים, על אריות הבגניה ואחסונן עד למועד הגעת הקובלן היהודי המשווק אותה. הרהורים רבים, מלווים במתח, היו ליוסף שכן הוא היהודי היחיד בכל המדבר הענק הזה כשתוך כדי כך, השעות עוברות והעבודה מתנהלת כפי שמתוכנן.

ידוע שהיי הבדווים פשוטים ביותר וצנועים מאוד. הם חיים כל שעות היממה מסביב לאוהל ולצאן. מזונם דל ופשוט. את הפיתות הבדוויות הם מייצרים במקום וחופן של תמרים או פרוסת חלבה יכולה להיות ארוחה טובה ומזינה. וכך היה שארוחותיו של יוסף היו פשוטות ודלות ביותר. בישול בשרי הוא לא אכל מסיבת כשרות, מה עזר שהבדווים כמעט ולא אוכלים בשר אלא רק בחגיגה או באירוע מיוחד

שאו שוחטים כבש ואוכלים אותו בארוחה רבת משתתפים. בשעות הערב פורסים מזרונים על המחצלות ישר על הרצפה ואחרי שתיית חקפה או התה, הם נמים את שנתם כאשר הנשים ישנות באגן נפרד שהיה חצוי על ידי גדר של מקלות קלעות בחוטים שקל להפרידם בעת הנדירה. בבוקר הופך האוהל לחדר מגורים וגם מקום לקבלת אורחים כאשר משתמשים במזרונים ובכריות למושבים ומשענות לגב בעת הישיבה. כך גם התנהלו חיי היום-יום של יוסף. בפועל, בשכונת חור אליו בראותו שחיי השגרה אינם כל רעים. הוא התרגל לאווירה הבדווית. שייך השבט היה אדם נעים וטוב לב ומכבד את כלום ויוסף הרגיש די נוח במחיצתו.

ערב אחד ישבו בתוך האוהל כל אנשי השבט באווירה מאוד נינוחה ונעימה. כל אחד לגם לו מהפיגאן שלפת בידיה את המשקה החמים שלו. התחילו להתאכזב לספר סיפורים ואגדות כשהם מסובים על המזרונים באווירה נוחה ותמימה. גם יוסף ישב איתם בניחותא.

זה היה לילה שקט, כשרק קול הרוח שמעם בחוץ. לפתע שמעו קולות דהירה של סוס. חרחרר יוסף בליבו שהנה מגיע מישוה מאנשי הסביבה הבטוח בדחייתו ובסוסו. תוך שניות הגיע האורח לאוהל רכוב על סוס ערבי אציל, מקושט ברכן במברק, מרוקם ורתמה מעור מבריק, כשמושב היה מרופד בבד חדומה לשטיח פרסי עם צמות צבעוניות. היתה המולה וקריאות אוהל וסוהלן ואל סלאמה- עליקום בהם ביד השייך את האורח. נראה היה שהאורח נהנה מיחס וכבוד מיוחדים וכן לפי קבלת הנעים שזכה לה מהנוכחים והן לפי המקום המכובד שזכה לשבת בו על ידי השייך בעל הבית.

יוסף הביט באורח, ראה את פניו והבחין בתווים האכזריים משוה שבפניו. שפם גדול היה לו ראש. שטפה אותו יום יום. האורח הכבד התיישב והחל לספר לנוכחים את החדשות האחרונות המגיעות מהצבא הסורי הגיבור ומלחמתו נגד